

ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยว
กลุ่มจังหวัดอันดามัน

Management Strategies for the Public Beaches
in the Andaman Cluster Provinces.

พีระพงศ์ คงช่วย¹, วงศ์วริศ รัตนชัยสิทธิ์²

Peerapong Kongchuy, Wongwaris Rattanachaisit

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอันดามัน 2) เพื่อวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอันดามันในปัจจุบัน 3) และเพื่อแสวงหายุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอันดามัน โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ การศึกษาจากเอกสาร การสัมภาษณ์ เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 17 คน ใน 3 จังหวัด คือ กระบี่ พังงา และภูเก็ต นำมาวิเคราะห์สังเคราะห์ได้เป็นยุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดเมืองท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอันดามัน แล้วนำยุทธศาสตร์มาจัดสนทนากลุ่มเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพทั่วไปของชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอันดามันพบว่าชายหาดสาธารณะในจังหวัดกระบี่ มีความเป็นธรรมชาติสูง สะอาด ไม่ค่อย มีปัญหาการบุกรุกพื้นที่ชายหาดสาธารณะเพื่อประกอบอาชีพของผู้ประกอบการ ส่วนชายหาดสาธารณะจังหวัดภูเก็ตและพังงา มีปัญหาการบุกรุกชายหาดสาธารณะเพื่อตั้งเตียงร่วม เพื่อทำการค้า ส่วนทุกจังหวัดมีปัญหา คือ ขยะ น้ำเสีย และสาธารณูปโภคไม่เพียงพอในการบริการในช่วงฤดูการท่องเที่ยว และปัญหาชายฝั่ง ชายหาดถูกกัดเซาะจากกระแสน้ำและคลื่นทะเล

2. สภาพการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอันดามัน พบว่า จังหวัดกระบี่มีการบริหารจัดการในระดับดี เนื่องจากมีนโยบายและแผนงาน รวมถึงการกำหนดงบประมาณที่ชัดเจน ส่วนจังหวัดพังงาและจังหวัดภูเก็ต

มีการบริหารจัดการในระดับปานกลางถึงค่อนข้างต่ำ เนื่องจากขาดการวางนโยบายและการวางแผนงานที่ชัดเจน รวมถึงการกำหนดบทบาท อำนาจ และหน้าที่ที่มีความซ้ำซ้อน มีการบุกรุกพื้นที่ชายหาดสาธารณะในวงกว้าง และปัญหากลุ่มผู้มีอำนาจมีอิทธิพลในท้องถิ่นหาประโยชน์จากชายหาดสาธารณะ ศูนย์บริการและการจัดการดูแลความปลอดภัยด้านชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ทั้งนี้หลังจากมีการทำรัฐประหารโดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติได้เข้ามาบริหารราชการแผ่นดิน และได้กำหนดนโยบายการคืนทรัพยากรธรรมชาติให้กับประชาชน ทำให้พื้นที่ชายหาดสาธารณะในจังหวัดพังงา และจังหวัดภูเก็ตได้ธรรมชาติที่สวยงามกลับคืนมาอีกครั้ง

3. ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอันดามัน ประกอบด้วย 7 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ 1) ยุทธศาสตร์การปฏิรูปและปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ 2) ยุทธศาสตร์นโยบายและการวางแผนงาน 3) ยุทธศาสตร์การจัดตั้งศูนย์กลางการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวเฉพาะแต่ละท้องถิ่น 4) ยุทธศาสตร์การงบประมาณ 5) ยุทธศาสตร์ภาครัฐเป็นแกนนำในการจัดระบบเครือข่ายความร่วมมือ 6) ยุทธศาสตร์การประชาสัมพันธ์และให้ความรู้กับประชาชน และ 7) ยุทธศาสตร์การประสานงานระหว่างหน่วยงาน

คำสำคัญ: ยุทธศาสตร์การบริหาร ชายหาดสาธารณะ อันดามัน

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the current situation of public beaches management in the province of the Andaman zone. 2) to study the current strengths, weaknesses, opportunities and threats of public beaches management in the province of the Andaman zone and 3) to propose an appropriate strategy to management the public beaches in the province of the Andaman zone more effectively. For the qualitative method, the researcher employed a documentary survey and an in-depth interview with 17 key

informants in Krabi, Phang-Nga and Phuket provinces. The data obtained was then analyzed to be the management strategies for the public beaches in the province of the Andaman zone and then analyzed the strategies by focus group discussion in order to test the reliability and compare the opinion to strategies by qualitative method. The results of the study revealed:

1. Currently, the beaches in Krabi are still natural, clean and tidy; there were not many invasions on the beach fronts by businesses. However, the public beaches in Phuket and Phang-Nga were invaded by commercial sun beds and umbrellas. It was found that all the public beaches of the three provinces were full of waste, wastewater and inadequate facilities for visitors during the high season. Another serious problem was the coastal erosion which destroyed the beaches.

2. For the management of public beaches in Andaman zone found that the level of management of the public beaches in Krabi was high. The province has well-planned policies and sufficient budgeting. However, the level of beach management in Phang-Nga and Phuket was found to be moderate and low due to lack of good policies and clear defined plans. There was an overlapping in responsibilities of various organizations in these provinces which caused the public beaches invasion. Influential groups were believed to control the area. In terms of the tourists' safety, there were inefficient measures to preserve their lives and property. The National Council for Peace and Order had seized the power and urgently tried to solve the problems on public beaches in the Andaman cluster. It is hoped that the conditions of the public beaches in Phang-Nga and Phuket will be recovered.

3. The researcher proposed 7 strategies to manage the beaches in Andaman group province. The strategies consisted of 1) Enforcement on reformation, law and rules; 2) Policy and Planning; 3) Unification in

management of public beaches in each local; 4) Budget; 5) Leadership setting by the government in organizing the network cooperation system; 6) Information by providing know ledges to people and 7) Coordinating within department.

Key Words: the strategy of management, public beaches, Andaman.

บทนำ

ทะเลและชายหาดในแถบอันดามันมีการเติบโตของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ. 2550 มีนักท่องเที่ยวไหลเวียนเข้ามาในพื้นที่ประมาณ 9.5 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2543 ซึ่งมีนักท่องเที่ยวประมาณ 7.2 ล้านคน โดยภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีนักท่องเที่ยวมากที่สุดเนื่องจากเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีสินค้าท่องเที่ยวที่หลากหลายรูปแบบเป็นที่ดึงดูดของตลาดในหลายกลุ่ม โดยเน้นรูปแบบการท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจอย่างสงบท่ามกลางธรรมชาติ ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบของนักท่องเที่ยวกลุ่มตลาดยุโรปเป็นอย่างมาก รองลงมาคือ จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา จังหวัดตรัง และจังหวัดระนอง ตามลำดับ และกลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากภูมิภาคยุโรปตอนเหนือ รองลงมา คือ ภูมิภาคเอเชีย อเมริกาและออสเตรเลีย ตามลำดับ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2554:15-16) จากการขยายตัวด้านการท่องเที่ยวส่งผลให้มีการใช้ชายหาดสาธารณะเพื่อประกอบกิจการทางการท่องเที่ยวเป็นวงกว้างมากยิ่งขึ้น

กลุ่มจังหวัดอันดามันได้ร่วมกันกำหนดกรอบยุทธศาสตร์และทิศทางการพัฒนาไว้อย่างชัดเจนในการพัฒนา การท่องเที่ยวทางทะเลฝั่งอันดามัน เพื่อเพิ่มศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวที่มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง และส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ชายฝั่งดังกล่าว ทั้งนี้ พบว่าผลการดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดอันดามันที่ผ่านมา ยังไม่บรรลุตามเป้าหมายเท่าที่ควร เนื่องจากยังขาดกลไกการบูรณาการการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวภายในกลุ่มจังหวัดร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นระบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การขาดการพัฒนากลไกการจัดการการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญในการรักษาฐานทรัพยากรการท่องเที่ยว และ

การกระจายผลประโยชน์ลงสู่ทุกภาคส่วนอย่างเท่าเทียมกัน โดยสิ่งที่สะท้อนให้เห็น ปัญหาที่ชัดเจนคือ ปัญหาการจัดระเบียบพื้นที่ชายหาดบนชายฝั่งทะเลอันดามัน ที่มีการรुकล้ำของกลุ่มผู้ประกอบการท่องเที่ยว หาบเร่แผงลอยต่างๆ การไม่รักษา ความสะอาดบนชายหาดสาธารณะ การไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด และกฎหมาย ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งปัญหาดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในพื้นที่ชายฝั่งทะเลอัน ดามันอย่างยั่งยืน

จากปัญหาที่ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะประชาชนในพื้นที่ฝั่งอันดามัน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเชิงทะเล อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ผู้ประกอบการ ท่องเที่ยวในพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน และนักศึกษาระดับดุสิตบัณฑิต มหาวิทยาลัย ราชภัฏภูเก็ต จึงมีความสนใจที่จะศึกษาสภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการชายหาด สาธารณะเมืองท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอันดามัน เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ ในการสร้างยุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวในพื้นที่ กลุ่มจังหวัดอันดามันที่มีความเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการชายหาด สาธารณะเมืองท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอันดามัน
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการบริหาร จัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอันดามันในปัจจุบัน
3. เพื่อแสวงหายุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมือง ท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอันดามัน

วิธีวิจัย

กลุ่มจังหวัดอันดามันมีด้วยกันทั้งหมด 5 จังหวัด แต่ผู้วิจัยได้เลือกเอาเฉพาะ 3 จังหวัด ที่มีนักท่องเที่ยวมากที่สุดตามลำดับ ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต กระบี่ และพังงา (กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา, 2554:15-16) ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ

1. การวิจัยเชิงคุณภาพ

1.1 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชน ได้แก่ เจ้าหน้าที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ตำรวจท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ เจ้าหน้าที่ปกครองส่วนท้องถิ่นและส่วนภูมิภาค และผู้ประกอบการหรือประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะ เมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน โดยผู้ให้สัมภาษณ์เชิงลึกหน่วยงานละ 1 คน โดยมีหัวหน้าหรือรองหัวหน้าหน่วยงานเป็นผู้ให้ข้อมูลเชิงลึก จำนวนรวม 17 คน จังหวัดภูเก็ต 6 คน กระบี่ 6 คน พังงา 5 คน โดยใช้แนวคำถามการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ผู้วิจัยได้ขออนุญาตเป็นหนังสือราชการจากสำนักงานบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ทำการนัดหมายผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พร้อมทั้งเตรียมประเด็นในการสัมภาษณ์

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลทุกประเภทของข้อมูลที่รวบรวมได้มาจากการสัมภาษณ์เชิงลึก แล้วนำมาแยกแยะตามเนื้อหา จัดหมวดหมู่ตามวัตถุประสงค์ วิเคราะห์ข้อมูลตามองค์ประกอบสำคัญ ความมีระเบียบในการวิเคราะห์ การตีความ เพื่อให้ได้ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะกลุ่มจังหวัดอันดามันโดยประยุกต์ใช้ข้อมูลที่รวบรวมมาได้ผนวกรวมเข้ากับแนวคิดและหลักการในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยว และนำเสนอในรูปแบบของการบรรยายเชิงพรรณนา

1.4 การจัดทำสนทนากลุ่ม

ผู้วิจัยนำผลการศึกษาที่ได้ไปดำเนินการจัดทำสนทนากลุ่มหนึ่งครั้ง จำนวน 15 คน โดยเชิญบุคคลมาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการชายหาดเมืองสาธารณะท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน จาก 3 จังหวัดข้างต้น เช่น หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่นและส่วนภูมิภาค ตำรวจท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ สำนักงานกรมเจ้าท่าภูมิภาค มัคคุเทศก์ การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด สมาคม

การท่องเที่ยว กลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและป่าชายเลน และผู้ประกอบการท่องเที่ยว เพื่อยืนยันความเหมาะสมของผลการศึกษาที่มีต่อยุทธศาสตร์ดังกล่าว

ผลการศึกษา

1. สภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน

1.1 สภาพทั่วไปของชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน

1.1.1 สภาพพื้นที่ชายหาดสาธารณะของจังหวัดกระบี่ มีความเป็นธรรมชาติค่อนข้างสะอาด และมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่พบปัญหาการบุกรุกพื้นที่เพื่อทำประโยชน์ทางธุรกิจของผู้ประกอบการ หรือมีอยู่ก็น้อยมาก เช่น พ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ซื้อขายสินค้าสร้างควมรำคาญให้กับนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ ชาวบ้านได้รวมตัวกันจัดตั้งกลุ่มสหกรณ์เรือหางยาว เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวในราคาที่เป็นธรรม ส่วนปัญหาสำคัญที่พบได้แก่ 1) ปัญหาขยะซึ่งเกิดจาก 2 แหล่ง คือ ขยะจากธรรมชาติพัดมาทับคลื่นและเกยตื้นที่หน้าหาด และขยะจากกิจกรรมต่างๆ ของนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ และประชาชนทั่วไปซึ่งสามารถบริหารจัดการได้โดยหน่วยงานภาครัฐในระดับท้องถิ่น 2) ปัญหาน้ำเสียซึ่งพบบ้างในบางชายหาดโดยปัจจุบันอยู่ระหว่างการหายุทธศาสตร์แก้ไขโดยหน่วยงานภาครัฐ 3) ปัญหาด้านสาธารณูปโภคต่างๆ เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา ห้องน้ำสาธารณะ ถนน ป้ายประชาสัมพันธ์ที่ไม่เพียงพอและไม่ครอบคลุมตามความจำเป็นในทุกพื้นที่ ซึ่งปัจจุบันภาครัฐได้จัดสรรงบประมาณสำหรับเพิ่มจำนวนป้ายประชาสัมพันธ์ในพื้นที่สำคัญต่างๆ จำนวน 5,000,000 บาท ทั้งนี้ หลังการจากการเข้าควบคุม และบริหารงานชายหาดสาธารณะของคณะรักษาความสงบแห่งชาติพบว่า สภาพชายหาดสาธารณะได้รับความเป็นธรรมชาติกลับมา พื้นที่บนชายหาดสาธารณะไม่มีจุดบริการต่างๆ ของผู้ประกอบการ มีการส่งเสริมให้อุรักษ์ธรรมชาติ มีการควบคุมและดูแลธรรมชาติซึ่งเป็นสมบัติของชาติร่วมกัน

1.1.2 สภาพพื้นที่ชายหาดสาธารณะของจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดพังงา พบมีการบุกรุกชายหาดสาธารณะ เพื่อทำประโยชน์ทางธุรกิจของผู้ประกอบการ เช่น การเปิดให้บริการร่มผ้าใบและเตียงเช่า ร้านบริการนวด ร้านอาหาร ร้านขายของชำ ร้านรับล้างร่างกาย ซूमแท็กซี่ ซूमชายทัวร์ ห่วงยาง พუნผูกเรือ ท่าเทียบเรือชั่วคราว เรือเจ็ทสกี สกู๊ตเตอร์ เรือลากร้อม ซึ่งปัจจัยหลักเกิดจากการขาดการดูแลและควบคุมจากเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างจริงจัง เมื่อพิจารณาสภาพเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดพังงาพบว่า เศรษฐกิจโดยรวมมีการเติบโตแบบก้าวกระโดด ประชาชนมีงานทำ แต่รายได้ทางการท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นของกลุ่มนายทุน นอกจากนี้ ยังพบว่าชายฝั่งและชายหาดมีการกัดเซาะของกระแสน้ำและคลื่นทะเลอันมีสาเหตุจากการปลูกสิ่งก่อสร้างรุกล้ำพื้นที่ชายหาด ซึ่งปัญหาส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการมีมิระเบียบวินัยในการเข้าไปประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ มีการทำลายทัศนียภาพและสิ่งแวดล้อมโดยปัญหาสำคัญที่พบ ได้แก่ ปัญหาขยะ น้ำเสีย การบุกรุกพื้นที่ชายฝั่งทำลายธรรมชาติทางทะเล เช่น ป่าชายเลน ปัญหาสาธารณูปโภคไม่เพียงพอ เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา ห้องน้ำ บ้ายประชาสัมพันธ์ ปัญหาอาชญากรรมต่างๆ ที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

ทั้งนี้ หลังการจากการเข้าบริหารงานของคณะรักษาความสงบแห่งชาติพบว่า สภาพชายหาดสาธารณะ ในจังหวัดพังงาและจังหวัดภูเก็ตได้รับความเป็นธรรมชาติกลับมามากยิ่งขึ้น เนื่องจากเจ้าหน้าที่ทหารร่วมกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายพลเรือนได้เข้าไปจัดระเบียบพื้นที่ชายหาดสาธารณะด้วยการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่บุกรุกพื้นที่ชายหาดสาธารณะทั้งหมด มีการจัดระเบียบการให้บริการ และการควบคุมราคาค่าบริการที่เป็นธรรม ซึ่งส่งผลให้นักท่องเที่ยวและประชาชนสามารถพักผ่อน และทำกิจกรรมบนชายหาดสาธารณะได้อย่างสะดวกสบาย และชายหาดมีความสวยงามมากยิ่งขึ้น

1.2 สภาพปัจจุบันต่อการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยว กลุ่มจังหวัดอันดามัน โดยหน่วยงานภาครัฐในระดับประเทศ ภูมิภาค และท้องถิ่น

จากการศึกษาสภาพปัจจุบันต่อการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะในเมืองท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอันดามันของหน่วยงานภาครัฐในระดับประเทศ ภูมิภาค และท้องถิ่น ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1.2.1 สภาพปัจจุบันต่อการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะจังหวัดกระบี่ อยู่ในระดับดี มีนโยบาย และการวางแผนงานทั้งด้านการดำเนินงาน มีงบประมาณที่ชัดเจนสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน โดยผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นเจ้าภาพร่วมกับทุกหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานภาครัฐต่างๆ ก็มีส่วนร่วมที่ดี มีบทบาทหน้าที่ในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะของแต่ละองค์กรที่ชัดเจน และดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรม การสร้างเครือข่ายความร่วมมือในเชิงรุก มีกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง มีการจัดทำข้อตกลงร่วมกันทุกฝ่ายที่จะอนุรักษ์และดูแลสิ่งแวดล้อมบนชายหาด ซึ่งหากมีผู้ฝ่าฝืนก็มีบทลงโทษทั้งจากสังคม และกฎหมาย รวมถึงการวางแผนงานการพัฒนาปัจจัยส่งเสริมอื่นๆ เช่น ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน การคมนาคม การจราจร ความรู้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนมีการควบคุมและบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและจริงจัง

1.2.2 สภาพปัจจุบันต่อการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะจังหวัดพังงาและจังหวัดภูเก็ต อยู่ในระดับปานกลางถึงค่อนข้างต่ำ เนื่องจากการบริหารงานในปัจจุบันขาดการวางนโยบาย และการวางแผนงานที่ชัดเจน รวมถึง การกำหนดบทบาท อำนาจและหน้าที่ซึ่งมีความซ้ำซ้อนในบางพื้นที่ ส่งผลให้เกิดบุกรุกพื้นที่ชายหาดสาธารณะในวงกว้างโดยขาดการควบคุม ทั้งธุรกิจขนาดใหญ่ เช่น โรงแรม ร้านอาหาร ธุรกิจขนาดเล็ก เช่น ร้านค้า บริษัททัวร์ การกางร่มผ้าใบและเตียง ร้านนวด และกิจกรรมทางน้ำต่างๆ มากมาย ซึ่งในพื้นที่เหล่านี้จะมีกลุ่มผู้มีอำนาจ มีอิทธิพลในท้องถิ่นเป็นมาเพื่อตั้งตัวเองในการทำหน้าที่บริหารและจัดเก็บค่าหัวคิวต่างๆ กับผู้ประกอบการ พ่อค้าแม่ค้าในชายหาดสาธารณะ นอกจากนี้ ยังพบปัญหาการบริหารจัดการทั่วไปที่ไม่ได้รับการแก้ไข และพัฒนา เช่น ปัญหาขยะ น้ำเสียที่ปล่อยลงทะเล สาธารณูปโภคไม่เพียงพอ ป้ายข้อมูลและป้ายบอกทางไม่ชัดเจนและเพียงพอ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว จุดบริการตำรวจท่องเที่ยวที่มีจำนวนไม่เพียงพอ ห้องน้ำสาธารณะสกปรก และไม่เพียงพอ การจัดการภัยธรรมชาติที่ไม่มีประสิทธิภาพ เช่น

ระบบการเตือนภัย การจัดการเหตุการณ์และการฟื้นฟูหลังเกิดเหตุ และยังมีปัญหาชายฝั่งชายทะเลถูกกัดเซาะด้วย การจัดการและดูแลความปลอดภัยด้านชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวที่ยังไม่มีประสิทธิภาพมากนัก

ทั้งนี้ หลังการจากการเข้าบริหารงานของคณะรักษาความสงบแห่งชาติพบว่า การวางแผนงานต่าง ๆ มีความกระชับและชัดเจนมากยิ่งขึ้น มีการสนับสนุนทรัพยากรในการบริหารงานทุกด้าน ได้แก่ กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ บุคลากรงบประมาณ เครื่องมือ อุปกรณ์ และเทคโนโลยีต่างๆ มีการบังคับใช้กฎหมายโดยเคร่งครัด มีการเข้าหรือถอนสิ่งปลูกสร้างของกลุ่มผู้บุกรุกพื้นที่สาธารณะทุกจุด การปราบปรามกลุ่มมาเฟียหรือผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น พร้อมทั้งมีแผนงานช่วยเหลือผู้ประกอบการที่เดือดร้อนจากการจัดระเบียบชายหาดสาธารณะในครั้งนั้น ส่งผลให้ชายหาดสาธารณะในจังหวัดพังงา และจังหวัดภูเก็ตได้ธรรมชาติที่สวยงามกลับคืนมา

2. การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน

2.1 จุดแข็งในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน ได้แก่ 1) หน่วยงานภาครัฐได้กำหนดรูปแบบและบริหารจัดการการท่องเที่ยวในบางพื้นที่ให้เป็นแบบครบวงจรซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถเดินทางมาเที่ยวได้ทุกฤดูกาล 2) การสร้างกลุ่มความร่วมมือของผู้ประกอบการในจังหวัดกระบี่ และการวางมาตรการดูแลด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอันดามัน 3) ผู้นำท้องถิ่นเป็นแกนนำในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะ 4) มีงบประมาณสำหรับการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคต่างๆ และระบบเตือนภัยทางธรรมชาติที่ได้มาตรฐาน และ 5) การจัดตั้งชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติและชายหาด

2.2 จุดอ่อนในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามันที่สำคัญ ได้แก่ 1) ไม่ได้วางแผนป้องกันกัดเซาะของน้ำทะเลต่อชายฝั่งและชายหาด ซึ่งความรุนแรงของน้ำทะเลในการกัดเซาะเพิ่มขึ้นจากการปลูกสิ่งก่อสร้างต่างๆ ถ้าเข้าไปบนชายหาด และมีขยะจากธรรมชาติและกิจกรรมของมนุษย์

มาเกษียณอายุจำนวนมาก 2) รายได้จากการท่องเที่ยวไม่มีการกระจายตัวสู่ประชาชน ในท้องถิ่น 3) หน่วยงานราชการในระดับท้องถิ่นขาดความเข้มแข็งในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะ ได้แก่ อำนาจเด็ดขาดในการตัดสินใจ ขาดความโปร่งใส ขาดธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการ และการละเลยต่อการปฏิบัติตามกฎหมาย ขาดการควบคุม และติดตามการปฏิบัติตามกฎหมายโดยเคร่งครัด และบุคลากร ไม่เพียงพอ 4) ปัญหาสาธารณูปโภคต่างๆ มีไม่เพียงพอกับความเจริญแบบก้าวกระโดด ขาดการวางแผนงานรองรับและงบประมาณที่มีอยู่ไม่เพียงพอต่อการพัฒนา และ 5) การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวพบว่ายังขาดประสิทธิภาพรวมถึงการรณรงค์เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างจริงจัง

2.3 โอกาสในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวของกลุ่ม จังหวัดอันดามันที่สำคัญ ได้แก่ 1) นักท่องเที่ยวมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องส่งผลให้เศรษฐกิจเติบโต 2) ชุมชน สถาบันการศึกษา และหน่วยงานอื่นๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนมีความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ 3) นักท่องเที่ยวตอบสนองการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติและวิถีชุมชน 4) รัฐบาลและหน่วยงานจากส่วนกลางสนับสนุนงบประมาณ บุคลากร และเทคโนโลยีในการแก้ไขปัญหาการกัดเซาะของน้ำทะเลต่อชายฝั่งและชายหาด ปัญหาน้ำเสียและขยะมูลฝอย 5) ระบบการคมนาคมขนส่งระหว่างจังหวัดและภายในตัวเมืองที่ทั่วถึงและสะดวกสบาย 6) มีกฎหมายและบทลงโทษสำหรับการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะอย่างชัดเจน และ 7) คณะรักษาความสงบแห่งชาติ กำหนดยุทธศาสตร์ในการบริหารประเทศโดยเป็นแกนนำในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะ

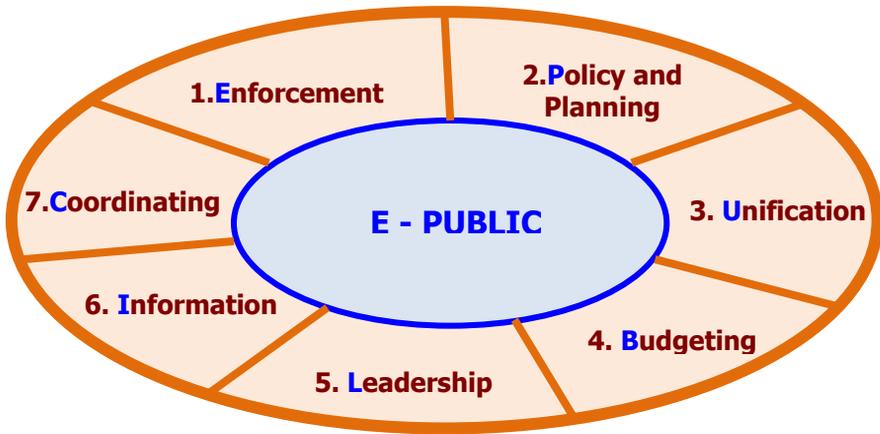
2.4 อุปสรรคในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวของกลุ่ม จังหวัดอันดามันที่สำคัญ ได้แก่ 1) การขาดจิตสำนึกในการดูแลรักษาชายหาดและทรัพยากรสิ่งแวดล้อมของนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการ 2) การวางแผนงานการปรับปรุงสภาพแวดล้อม ความล่าช้าในการดำเนินการ และใช้งบประมาณสูง 3) กระบวนการยุติธรรมในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับพื้นที่บริเวณชายหาดนั้นล่าช้า หรือมีเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือนักการเมืองอยู่เบื้องหลังคอยช่วยเหลือแก่ผู้กระทำความผิด และบทลงโทษจากต่อผู้กระทำความผิดไม่เด็ดขาดและรุนแรง 4) การเมือง

ระดับชาติและระดับท้องถิ่นและข้าราชการมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา หรือนักการเมืองและข้าราชการมีส่วนได้เสียหรือเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันบนพื้นที่บริเวณชายหาดและ 5) ความอ่อนแอของหน่วยงานภาครัฐทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และระดับท้องถิ่นในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะ และการทำงานที่ไม่เป็นระบบขาดการวางแผนงาน การนำไปปฏิบัติอย่างจริงจัง การประเมินผล และการปรับปรุงแก้ไขให้ยั่งยืน

3. ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้งหมด และได้ออกแบบสร้างเป็นยุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามันที่เหมาะสมโดยเรียกว่ายุทธศาสตร์ (E-PUBLIC) ประกอบไปด้วย 7 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ 1) ยุทธศาสตร์การปฏิรูปและปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ (Enforcement) ประกอบด้วยมาตรการ การออกกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ พิเศษ การบังคับใช้กฎหมาย 2) ยุทธศาสตร์นโยบายและการวางแผนงาน (Policy and Planning) ประกอบด้วยมาตรการ การทำแผนยุทธศาสตร์รองรับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและส่งเสริมนโยบายการท่องเที่ยวแบบครบวงจร การวางแผนระบบคมนาคม และการจราจรในพื้นที่ชายหาด 3) ยุทธศาสตร์การจัดตั้งศูนย์กลางการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวเฉพาะแต่ละท้องถิ่น (Unification) ประกอบด้วย มาตรการ การปฏิรูปโครงสร้างการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะของภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นร่วมกันกับส่วนภูมิภาคเป็นแกนนำออกแบบ พัฒนามาตรฐาน จัดตั้ง อำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว โดยยังคงเป็นชายหาดแบบธรรมชาติ 4) ยุทธศาสตร์การงบประมาณ (Budgeting) ประกอบด้วยมาตรการ ให้ท้องถิ่นหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับชายหาดสามารถหารายได้เข้าหน่วยงานเพื่อพัฒนาชายหาดสาธารณะ และมีการจัดสรรงบประมาณโดยพิจารณาจากความจำเป็นของแต่ละพื้นที่ ทั้งระยะสั้นและยาว 5) ยุทธศาสตร์ภาครัฐเป็นแกนนำในการจัดระบบเครือข่ายความร่วมมือ (Leadership) ประกอบด้วยมาตรการเป็นแกนหลักในการจัดตั้งกลุ่ม

ชมรม สมาคม สหกรณ์ เพื่อบริหารจัดการและดูแลรักษาชายหาด หรือส่งเสริมอาชีพต่าง ๆ ให้กับผู้ประกอบการบนพื้นที่ชายหาดให้เป็นไปอย่างเรียบร้อย 6) ยุทธศาสตร์การประชาสัมพันธ์และให้ความรู้กับประชาชน (Information) ประกอบด้วยมาตรการหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนต้องให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการบริหารจัดการชายหาดในทุกช่องทาง ไม่ว่าจะเป็นการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ ออกสื่อทีวี วิทยุ อบรม ส่งเสริม ติดป้ายแสดงสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ทุกคนได้รับรู้และเข้าใจถึงความสำคัญของทรัพยากรชายหาด และ 7) ยุทธศาสตร์การประสานงานระหว่างหน่วยงาน (Coordinating) ประกอบด้วยมาตรการ การจัดตั้งศูนย์ประสานงานช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ หรือกลุ่มอนุรักษ์ธรรมชาติ เพื่อป้องกันหรือการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นบนพื้นที่ชายหาดสาธารณะ เป็นต้น ดังภาพ 1

ภาพ 1 ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน (E-PUBLIC)

4. การยืนยันความเหมาะสมของยุทธศาสตร์การบริหารจัดการ ชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน

ผู้วิจัยได้นำเสนอยุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามันที่สร้างขึ้นต่อกลุ่มเจ้าหน้าที่ภาครัฐ และภาคเอกชน นักท่องเที่ยว จากการสนทนากลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะ ผลการยืนยันความเหมาะสมสรุปได้ดังนี้

ผลจากการสนทนากลุ่มของผู้เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะได้เห็นชอบต่อความเหมาะสมของยุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน โดยได้มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นในยุทธศาสตร์ที่ 2 นโยบายและการวางแผนงาน ได้แก่ 1) มาตรการส่งเสริมการประกอบอาชีพอย่างยั่งยืนให้กับประชาชนที่เดือดร้อนจากการปฏิรูปชายหาด และ 2) มาตรการการประกาศนโยบายการจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น โดยให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นเจ้าภาพร่วมกับภาคเอกชน และสร้างจิตอาสาเพื่อช่วยดูแลนักท่องเที่ยวเพื่อแสดงเจตจำนงในการให้ความสำคัญต่อความปลอดภัย ต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว

สรุปและอภิปรายผล

1. สภาพปัจจุบันของชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน

1.1 ปัญหาขยะและน้ำเสีย พบว่า ขยะบริเวณชายหาดเกิดจาก 2 แหล่ง ได้แก่ ขยะจากธรรมชาติ และขยะจากกิจกรรมต่าง ๆ การท่องเที่ยว และปัญหาน้ำเสียที่ปล่อยลงทะเลส่วนใหญ่เป็นน้ำทิ้งจากครัวเรือน และน้ำทิ้งจากผู้ประกอบการรายย่อยที่เปิดให้บริการร้านอาหาร โรงแรมขนาดเล็กบริเวณชายหาด ซึ่งผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับแนวคิดของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2556 : 7) ซึ่งกล่าวว่า คุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาดที่ดีต้องไม่มีการระบายน้ำลงสู่ชายหาดสาธารณะ และต้องไม่มีขยะ สิ่งปฏิกูล ของแหลมคมทิ้งไว้บนชายหาดสาธารณะ และ

สอดคล้องกับผลการวิจัยของธัญพร พงษ์ประยูร (2548 : ก) ผลการศึกษาของคณิงภรณ์ วงเวียน (2554 : ก) และอัลไลสัน (Allyson, 2011: 8) ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาสำคัญในบริหารการจัดการท่องเที่ยวบนชายหาดสาธารณะ คือ ปัญหาการกำจัดขยะ การจัดการน้ำเสีย และทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรม

1.2 ปัญหาด้านสาธารณูปโภคต่าง ๆ เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา ห้องน้ำสาธารณะ ถนน ป้ายประชาสัมพันธ์ที่ไม่เพียงพอและไม่ครอบคลุมตามความจำเป็นในทุกพื้นที่ เนื่องด้วยจังหวัดกลุ่มอันดามันมีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยไม่มีการวางแผนงานพัฒนาพื้นที่ และสาธารณูปโภคต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ ซึ่งผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของธัญพร พงษ์ประยูร (2548 : ก) ผลการวิจัยพบว่า ชายหาดป่าตอง หาดกะตะ หาดกะรน ในจังหวัดภูเก็ตประสบปัญหาหลักในการจัดการท่องเที่ยวบนชายหาดสาธารณะ ได้แก่ ปัญหาห้องน้ำและห้องอาบน้ำสาธารณะมีจำนวนไม่เพียงพอ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของเกตุวดี ขอเจริญ (2553 : ก) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจด้านสภาพแวดล้อมน้อยที่สุดในเรื่องความสว่างของบริเวณชายหาดในยามค่ำคืน และด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก คือ ความเพียงพอของม้านั่งพักผ่อนบริเวณชายหาด

1.3 ปัญหาชายฝั่งและชายหาดมีการกัดเซาะของกระแสน้ำและคลื่นทะเล ซึ่งมีสาเหตุจากการปลูกสิ่งก่อสร้างรุกล้ำพื้นที่ชายหาดทำให้กระแสน้ำเปลี่ยนทิศเป็นผลมาจากการขาดระเบียบวินัยในการเข้าไปประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการมีการทำลายทัศนียภาพและสิ่งแวดล้อม ซึ่งปัญหานี้ เป็นปัญหาในระดับชาติต้องมีหลายหน่วยงานเข้าร่วมในการศึกษา และหาแนวทางแก้ไขอย่างจริงจัง ซึ่งความสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาดที่ดีของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2556 : 24) และผลการวิจัยของคูเปอร์ (Cooper, 2009 : 293 - 306) และ คิม ไฮ คิม และจุง ไล ลี (Kim & Lee, 2011 : 8 - 13) ซึ่งพบว่า จากการเร่งพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว นั้น ส่งผลกระทบบริเวณต่อทรัพยากรชายหาด คือ ความเสื่อมโทรมจากปัญหาการกัดเซาะของชายหาดการเพิ่มขึ้นและการผกผันของระดับน้ำทะเล และตะกอนรุ่นใหม่ที่มีการสะสมและถูกทำลายไปพร้อมๆ กัน

1.4 ปัญหาการบุกรุกชายหาดสาธารณะในพื้นที่ชายหาดของจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดพังงา เพื่อทำประโยชน์ทางธุรกิจของผู้ประกอบการ ซึ่งปัจจัยหลักเกิดจากการขาดการดูแล ควบคุมและการขาดการบังคับใช้กฎหมายโดยเจ้าหน้าที่อย่างจริงจัง ซึ่งตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ราชกิจจานุเบกษา (2535 : 107) ได้ระบุห้ามไม่ให้มีการปรุงอาหารขายในพื้นที่สาธารณะ (ชายหาด ถนนหน้าหาด) เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และมีการประกอบการอย่างถูกสุขลักษณะตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด ผลการวิจัยในครั้งนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2556 : 37) ระบุว่าคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาดที่ดีต้องกิจกรรมบนชายหาดสาธารณะต้องมีการเหมาะสม ไม่ทำลายสภาพชายหาด และเป็นกิจกรรมที่ช่วยกระจายรายได้หรือผลประโยชน์สู่ท้องถิ่น

2. สภาพปัจจุบันต่อการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอันดามัน โดยหน่วยงานภาครัฐในระดับประเทศ ภูมิภาค และท้องถิ่น

การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะกลุ่มจังหวัดอันดามันมีรูปแบบและประสิทธิภาพในการดำเนินการ ที่แตกต่างกัน โดยจังหวัดกระบี่มีการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะอยู่ในระดับดี โดยมีการกำหนดนโยบายและการวางแผนงานที่เหมาะสม มีการจัดสรรงบประมาณในการบริหารจัดการไว้อย่างชัดเจน โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นแกนนำให้กับทุกหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาคภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ให้มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะพร้อมทั้งได้มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละองค์กรที่ชัดเจน ซึ่งกับแนวคิดของอุษาวดี พูลพิพัฒน์ (2545 : 1) ที่กล่าวว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องมีการประสานความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการ ประชาชนท้องถิ่น องค์กรและสถาบันที่เกี่ยวข้อง เพื่อลดข้อขัดแย้งและร่วมแก้ปัญหา และการให้ข้อมูลข่าวสารที่สื่อไปยังนักท่องเที่ยว เพื่อมุ่งเน้นการสร้างความสำเร็จในการเคารพต่อธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมที่เป็น

แหล่งท่องเที่ยว ในขณะที่ จังหวัดพังงาและจังหวัดภูเก็ตมีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะอยู่ในระดับปานกลางถึงค่อนข้างต่ำ เนื่องจากขาดกำหนดนโยบายและการวางแผนงานที่ชัดเจน และบทบาท อำนาจและหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานมีความซ้ำซ้อน และเหลื่อมทับกันบางพื้นที่ เจ้าหน้าที่ของรัฐขาดการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดเพราะเกรงกลัวกลุ่มผู้มีอิทธิพล ผู้มีเส้นสายนักการเมือง และกลุ่มมาเฟีย และปัญหาการจัดการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวที่ยังไม่มีประสิทธิภาพมากนัก ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดของอุซาวดี พูลพิพัฒน์ (2545 : 38 - 53) ที่กล่าวไว้ว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องมีกาวิจัยและติดตามผล เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพในการดำเนินงาน รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่แนวทางการแก้ไขที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย สอดคล้องกับผลการวิจัยของคณิงภรณ์ วงเวียน (2554 : ก) และงานวิจัยของแอรน (Arren, 2010 : 8) ผลการวิจัยพบ ปัญหาและอุปสรรคของการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะ คือ การขาดสร้างการรับรู้ ความรู้และความเข้าใจ การขาดการสื่อสารที่ดี การขาดการบูรณาการในการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐ งบประมาณไม่เพียงพอ การขาดการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง การขาดการวางแผนพื้นที่ที่ดี

3. ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยว กลุ่มจังหวัดอันดามัน (E-PUBLIC)

ประกอบไปด้วย 7 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ 1) ยุทธศาสตร์การปฏิรูปและปฏิบัติ ตามกฎหมาย กฎระเบียบ (Enforcement) 2) ยุทธศาสตร์นโยบายและการวางแผนงาน (Policy and Planning) 3) ยุทธศาสตร์การจัดตั้งศูนย์กลางการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวเฉพาะแต่ละท้องถิ่น (Unification) 4) ยุทธศาสตร์การงบประมาณ (Budgeting) 5) ยุทธศาสตร์ภาครัฐเป็นแกนนำในการจัดระบบเครือข่ายความร่วมมือ (Leadership) 6) ยุทธศาสตร์การประชาสัมพันธ์และให้ความรู้กับประชาชน (Information) และ 7) ยุทธศาสตร์การประสานงานระหว่างหน่วยงาน (Coordinating) โดยหมายถึง ดังนี้

E แทนคำว่า Enforcement หมายถึง ยุทธศาสตร์การปฏิรูปและปฏิบัติ ตามกฎหมาย กฎระเบียบ ซึ่งการปฏิรูปและปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ เปรียบเสมือนการจัดทำโครงสร้างหลักและขอบเขตในการบริหารชายหาด ดังนั้น ในการบัญญัติและปรับปรุงกฎ ระเบียบ และข้อบังคับพิเศษต่าง ๆ ต้องมีเนื้อหาที่มีความชัดเจน และครอบคลุมการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะในทุกประเด็น เมื่อกฎหมายมีความชัดเจนแล้วย่อมทำให้ผู้ควบคุมกฎ ระเบียบ และข้อบังคับพิเศษ และผู้ที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายสามารถนำไปใช้โดยยึดเป็นหลักปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม มีการลงโทษ ผู้ที่กระทำผิด หรือผู้ที่ฝ่าฝืนตามบทลงโทษที่กำหนดไว้ อย่างเป็นเสมอภาคกัน และไม่เลือกปฏิบัติ และต้องมีการประกาศใช้ด้วยการเผยแพร่ ให้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยทั่วกัน ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับแนวทางในการปฏิบัติ เพื่อพัฒนาประเทศไทยและคืนความสุขให้กับประชาชนชาวไทยของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (ไมตรี อินทสุต, 2557 : 1) ซึ่งกล่าวว่า จังหวัดภูเก็ตได้สนองนโยบาย ด้วยการนำนายอำเภอทุกอำเภอ ร่วมกับผู้บริหารองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นทุกแห่งต้อง ผนึกกำลังจากทุกภาคส่วนทั้งทหาร ตำรวจเข้าร่วมในการจัดระเบียบที่สาธารณะ- ประโยชน์บริเวณหน้าหาด โดยมีข้อถือปฏิบัติร่วมกัน คือให้ส่วนราชการหรือหน่วยงาน ที่ เกี่ยวข้องถือปฏิบัติตามประกาศจังหวัดภูเก็ต คำสั่ง หรือระเบียบข้อกฎหมาย ที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด และมีประชาสัมพันธ์ให้พี่น้องประชาชนในพื้นที่ทราบและ ปฏิบัติตามกฎหมาย

P แทนคำว่า Policy and planning หมายถึง ยุทธศาสตร์นโยบายและ การวางแผนงาน ซึ่งนโยบายเป็นการแสดงวิสัยทัศน์และเจตจำนงของรัฐบาลในการกำหนด ทิศทางการบริหารชายหาดสาธารณะอย่างมีหลักการ โดยทุกหน่วยงานจะต้องนำเอา นโยบายการบริหารชายหาดสาธารณะมาจัดทำเป็นแผนงานเชิงปฏิบัติขององค์กรใน การบริหารชายหาดสาธารณะที่รับผิดชอบทั้งหมด มีดำเนินการตามแผนงานได้แล้ว เสร็จภายในเวลาที่กำหนด มีการจัดสรรทรัพยากรที่มีอย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด และมีการใช้ความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่ มีการวัดและประเมินผลเทียบกับ เป้าหมายที่วางไว้ และมีการแก้ไขและปรับปรุงปัญหาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับ

แนวคิดของคณะกรรมการการท่องเที่ยวและกีฬา ระบุว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องมีแผนการจัดการทรัพยากรเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลการศึกษาของพัชรพร ทวยสงษ์ (2552 : 18) กล่าวไว้ว่า การบริหารแบบมีส่วนร่วมเป็นการให้บุคคลทั้งในองค์กรและหรือต่างองค์กรได้เข้าร่วมกันเพื่อจัดการงานให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุผลสำเร็จ สอดคล้องกับแนวคิดในการปฏิรูประบบราชการของสุเทพ เชาวลิต (2555 : 83) และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2551 : 4) ซึ่งได้นำเสนอให้ระบบราชการไทยต้องมีการปรับเปลี่ยนการจัดการบริหารภาครัฐแนวใหม่ในลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ ระบบราชการต้องมีการดำเนินการปฏิรูประบบราชการทั้งระบบ ไม่ว่าจะในด้านกระบวนการจัดการบริหารภาครัฐแนวใหม่ ด้านการจัดการบริหารงบประมาณและทรัพยากร และการจัดการบริหารงานบุคคลในภาครัฐ

U แทนคำว่า Unification หมายถึง ยุทธศาสตร์การจัดตั้งศูนย์กลางการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะเมืองท่องเที่ยวเฉพาะแต่ละท้องถิ่น โดยจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นจุดติดต่อประสานงานแบบจุดเดียวสามารถติดต่อประสานงานเกี่ยวกับการบริหารงานชายหาดสาธารณะได้ในทุกเรื่อง โดยปัจจัยสำคัญที่จะต้องมีการปรับปรุงรูปแบบการทำงานของหน่วยงานภาครัฐเพื่อให้การดำเนินงานสอดคล้องและทันต่อรูปแบบของเศรษฐกิจและสังคมมีความการเปลี่ยนแปลงไปในโลกยุคเทคโนโลยีในปัจจุบัน การทำงานของทุกหน่วยงานสามารถเชื่อมต่อกันได้ด้วยคอมพิวเตอร์และระบบเน็ตเวิร์ค โดยคาดว่าจะการจัดตั้งจุดศูนย์กลางการประสานงานนี้จะสามารถช่วยลดขั้นตอนการประสานงานระหว่างองค์กร และลดกระบวนการทำงานที่ซ้ำซ้อนและล่าช้าของแต่ละองค์กรได้ โดยศูนย์กลางการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะต้องมีอำนาจในการตัดสินใจขั้นสุดท้าย และมีเอกภาพในการบริหารจัดการหน่วยงานย่อยเพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการทำงานมากยิ่งขึ้น ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับหลักการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ที่ส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2551 : 9) ได้รวบรวมและแนะนำแนวทางในการพัฒนาระบบการบริหารจัดการในการยก ระดับคุณภาพและมาตรฐานการปฏิบัติงานให้สูงขึ้น

เทียบเท่ามาตรฐานสากลไว้ คือ การทำงานต้องทำเฉพาะเท่าที่จำเป็นโดยสร้างเป็นเครือข่ายและทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐและเอกชนแบบพันธมิตร รวมถึงการลดการควบคุมจากส่วนกลางและเพิ่มอิสระในการบริหารให้แก่หน่วยงาน

B แทนคำว่า Budgeting หมายถึง ยุทธศาสตร์การงบประมาณ โดยทุกหน่วยงานต้องมีการจัดหา และจัดทำงบประมาณบริหารของตนเองเพื่อใช้ในการดำเนินงานขององค์กร ซึ่งงบประมาณจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนการบริหารจัดการ ขยายขีดความสามารถเมืองท่องเที่ยวของกลุ่มอันดามัน ซึ่งการจัดหางบประมาณได้จากสองส่วนคือ งบประมาณภาคราชการ ได้รับจัดสรรจากกระทรวงทบวงกรมต่างๆ ไปตามความจำเป็น และงบประมาณของภาคเอกชน ดังนั้น จะเห็นได้จากการบริหารงาน ขยายขีดความสามารถในจังหวัดกลุ่มอันดามันที่จะมีงบประมาณเพิ่มเติมจากการแบ่งสัดส่วนรายได้จากค่าธรรมเนียมเข้าพื้นที่ของอุทยานแห่งชาติ การจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น การแข่งขันกีฬาชายหาด หรือกีฬาทางน้ำ การจัดเทศกาลกินเที่ยวบนชายหาด การหาสปอนเซอร์จากบริษัท ห้างร้านต่าง ๆ ในพื้นที่ และผลประโยชน์จากการจัดสรรพื้นที่บนชายหาดให้เช่นเพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องตามแนวคิดของสุเทพ เชาวลิต (2555 : 91) ที่กล่าวว่า ปัญหาการบริหารจัดการภาครัฐคือ มีการใช้งบประมาณในการบริหารจัดการอย่างฟุ่มเฟือย ขาดจิตสำนึกในความเป็นเจ้าขององค์กร มีการใช้งบประมาณอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (2553 : 2) ได้กำหนดให้มีการทบทวนแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันเพื่อเปลี่ยนแปลงทิศทาง การพัฒนาการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันให้มีเสถียรภาพเพียงพอต่อการต่อยอดเพื่อสร้างมูลค่าให้แก่ผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2556 ได้มีการสร้างสมดุลในการจัดสรรงบประมาณให้กับหน่วยงานต่าง ๆ ให้มีความเหมาะสมโดยมุ่งเน้นการดำเนินการแก้ไขปัญหาและพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันยิ่งขึ้น และเพื่อป้องกันปัญหางบประมาณมีการกระจุกตัว

L แทนคำว่า Leadership หมายถึง ยุทธศาสตร์ภาครัฐเป็นแกนนำในการจัดระบบเครือข่ายความร่วมมือ เป็นเรื่องของการเป็นผู้นำ เป็นหัวเรี่ยว หัวแรง

หลักในการจัดตั้งระบบเครือข่าย การติดตามการดำเนินงานของเครือข่าย รวมถึงการให้การสนับสนุน และการให้คำปรึกษาในทุกด้านแก่เครือข่ายความร่วมมือของแต่ละฝ่าย ซึ่งหากองค์กรใดมีผู้นำที่ดีก็จะสามารถนำพาองค์กรให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ และผู้นำที่ดียังสามารถสร้างความเข้าใจ และการประสานงานที่มีประสิทธิภาพในทุกภาคส่วน ดังเช่น จังหวัดกระบี่ที่มีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นแกนนำในการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะ เป็นแกนนำในการอนุรักษ์ธรรมชาติ รวมถึงการสร้างกลุ่มความร่วมมือ และข้อตกลงต่าง ๆ ร่วมกัน ส่งผลให้การขับเคลื่อนการดำเนินงานสำเร็จลุล่วงด้วยดี โดยจังหวัดกระบี่มีการสร้างข้อตกลงในการใช้พื้นที่ชายหาดร่วมกัน โดยจะไม่อนุญาตให้ตั้งเตียงและร่มผ้าใบบนชายหาด การรวมกลุ่มสหกรณ์เรือหางยาว หรือกลุ่มสมาชิกผู้ประกอบการบนชายหาด เพื่อให้การบริการต่าง ๆ เกิดความเป็นธรรมกับนักท่องเที่ยว ไม่มีการแย่งชิงลูกค้ากันเองของชาวบ้าน และเป็นการสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวอีกทางหนึ่งด้วย ในขณะที่เมืองพัทยาได้ประกาศนโยบาย หลักการนำพาเมืองพัทยาสู่ความสมดุล (Balanced up) 5 หลัก 7 สร้าง 13 ยุทธศาสตร์ 14 นโยบายเร่งด่วน ด้วยกลยุทธ์การพัฒนาเมืองแนวคิดสร้างสรรคิใหม่“เอสทูอี” (City Modernization by “S” to “E” Concept) มุ่งสู่ “เมืองท่องเที่ยวน่าอยู่” ร่วมคิด ร่วมทำ อย่างมีแบบแผนและยั่งยืน ดังนั้น จังหวัดพังงา และจังหวัดภูเก็ตควรมีการพัฒนา รูปแบบการบริหารชายหาด โดยมีจังหวัดกระบี่ และเมืองพัทยาเป็นแบบอย่างที่ดีได้ (สภาเทศบาลตำบลนาจอมเทียน, 2555 : 83) ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับแนวทางในการพัฒนาระบบการบริหารจัดการเพื่อยกระดับคุณภาพและมาตรฐานการปฏิบัติงาน ระบบราชการไทยของคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2551 : 3) ซึ่งระบุว่า องค์กรยุคใหม่ไม่ว่าจะขนาดเล็ก กลาง หรือใหญ่ จะประสบความสำเร็จได้ หัวใจสำคัญหรือคำตอบสุดท้ายอยู่ที่ผู้นำ โดยผู้นำยุคใหม่ต้องรู้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลง ของโลก และที่สำคัญต้องมีความรู้หรือความสามารถในการเป็นผู้นำ

I **แทนคำว่า Information** หมายถึง ยุทธศาสตร์การประชาสัมพันธ์และให้ความรู้กับประชาชน ซึ่งการประชาสัมพันธ์ที่ดีต้องสามารถสื่อสารไปยังผู้รับได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการประชาสัมพันธ์มีวัตถุประสงค์เพื่อแจ้งข้อมูลข่าวสารต่างๆ ให้

ทุกภาคส่วน โดยข้อมูลและข่าวสารต้องมีความครบถ้วน ถูกต้อง และชัดเจน ไม่มีการแปลงสารระหว่างทาง และสารที่ส่งต้องไปถึงผู้รับให้ครบทั้งหมด ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับแนวทางในการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ที่ส่วนราชการพืงนำมาใช้พัฒนาของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2551 : 10) ซึ่งกล่าวว่า การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เป็นการแสดงทิศทางที่ชัดเจนขององค์กร ดังนั้นผู้บริหารองค์กรต้องมีวิธีการที่ชัดเจนและเหมาะสมในการประชาสัมพันธ์และสื่อสารกลยุทธ์จากผู้บริหารสู่พนักงาน และภายนอกองค์กร และต้องมีวิธีการที่เหมาะสม และควรมีการสื่อสารในลักษณะการสื่อสารสองทาง รวมทั้งมีการประเมินผลประสิทธิภาพของการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ขององค์กรด้วย ในขณะที่อุษวดี พูลพิพัฒน์ (2545 : 38 – 53) ได้เสนอแนวคิดในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า ต้องมีการให้ข้อมูลข่าวสารที่สื่อกับนักท่องเที่ยว โดยมุ่งสร้างความเข้าใจในการเคารพต่อธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว อีกทั้งเป็นการช่วยยกระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวอีกทางหนึ่ง

C แทนคำว่า Coordinating หมายถึง ยุทธศาสตร์การประสานงานระหว่างหน่วยงาน เป็นการจัดระเบียบวิธีการทำงานเพื่อให้งานและบุคลากรในแต่ละองค์กรปฏิบัติงานอย่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ลดการทำงานที่มีความซ้ำซ้อนกัน การขัดแย้งกัน หรือเหลื่อมล้ำกัน เพื่อให้งานดำเนินเป็นไปอย่างราบรื่น และมีความสอดคล้องกัน นโยบาย และแผนงานขององค์กร ซึ่งการประสานงานร่วมกันที่ดีย่อมส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการปฏิบัติงานโดยรวมเป็นไปด้วยดี ซึ่งสอดคล้องตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559 ในยุทธศาสตร์ที่ 1 ระบุให้มีการพัฒนาศูนย์กลางให้บริการข้อมูลด้านการท่องเที่ยวและอำนวยความสะดวกแบบครบวงจรเบ็ดเสร็จ ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับแนวทางในการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ที่ส่วนราชการพืงนำมาใช้พัฒนาของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2551 : 12) ระบุว่า การให้บริการสาธารณะต่าง ๆ แก่ประชาชนที่สามารถให้บริการเสร็จสิ้นในสถานที่เดียวกัน (One-Stop Service) จะนำไปสู่คุณภาพและประสิทธิภาพของการบริการและบริหารงานของประเทศ ในขณะที่

อูษาวดี พูลพิพัฒน์ (2545 : 38 – 53) ได้เสนอแนวคิดในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของว่า ต้องมีการประสานการพัฒนา การท่องเที่ยวเข้ากับกรอบแผนกลยุทธ์ การพัฒนาแห่งชาติ การพัฒนาท้องถิ่น การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม และต้องมีการประสานความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการ ประชาชนท้องถิ่น องค์กรและสถาบันที่เกี่ยวข้อง เพื่อลดข้อขัดแย้งและร่วมแก้ปัญหา อันจะส่งผลช่วยให้มีการขยายศักยภาพ การท่องเที่ยวได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปปฏิบัติที่สำคัญ ดังนี้

1. ควรกำหนดหรือปรับปรุงกฎ ระเบียบ และข้อบังคับพิเศษเกี่ยวกับให้เหมาะสม และสามารถนำไปปฏิบัติจริง พร้อมทั้งจัดให้มีการอบรมสร้างจิตสำนึก และจริยธรรมให้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐในการบังคับใช้กฎหมาย
2. ควรกำหนดให้มีการจัดตั้งคณะทำงานบริหารจัดการชายหาดสาธารณะ เมืองท่องเที่ยว โดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานคณะทำงาน มีองค์การบริหารส่วนจังหวัดทำหน้าที่เป็นเลขานุการ มีผู้ทรงคุณวุฒิจากแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เข้าร่วมเป็นกรรมการ โดยต้องมีการกำหนดอำนาจและหน้าที่ของคณะทำงานได้อย่างชัดเจน และประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน
3. ควรกำหนดให้มีการสำรวจพื้นที่ชายหาดสาธารณะอย่างทั่วถึงอย่างเป็นประจำ พร้อมทั้งกำหนดรูปแบบการรายงานผลการสำรวจ เพื่อกำหนดแนวทางในการจัดการกับปัญหาในพื้นที่ชายหาดสาธารณะอย่างเป็นระบบ
4. ควรจัดให้มีการส่งเสริมและสนับสนุนการรณรงค์และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางทะเลอย่างต่อเนื่อง โดยหน่วยงานภาครัฐระดับจังหวัด และระดับท้องถิ่นควรเป็นแกนนำ
5. ควรจัดทำแผนจัดการเหตุการณ์กรณีเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติในพื้นที่ชายหาดในกลุ่มจังหวัดอันดามัน พร้อมทั้งจัดการฝึกซ้อมเหตุการณ์เป็นประจำทุกปี

ข้อเสนอแนะเชิงยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ดังนี้

1. รัฐบาลและหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบการบริหารจัดการชายหาดสาธารณะในกลุ่มจังหวัดอันดามันควรนำยุทธศาสตร์การบริหารชายหาดสาธารณะ (E-PUBLIC) ไปประยุกต์ใช้อย่างเป็นรูปธรรม
2. รัฐบาลควรศึกษาความจำเป็นในการบริหารจัดการ การแก้ไขปัญหา และการพัฒนาชายหาดสาธารณะ พร้อมทั้งกำหนดงบประมาณการบริหารในแต่ละระดับ และแต่ละพื้นที่ให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรมีการศึกษาเพื่อกำหนดแนวปฏิบัติในการดูแล และควบคุมการปฏิบัติกิจกรรมทั้งที่เป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์เฉพาะบุคคล และประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างเหมาะสม
2. ควรมีการศึกษาแผนผังเมืองในกลุ่มจังหวัดอันดามัน เพื่อจัดให้มีการท่องเที่ยวแบบครบวงจร โดยมีองค์ประกอบในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลกัน
3. ควรมีการศึกษำปัญหาสิ่งแวดล้อมตามแนวชายฝั่งและชายทะเลในเชิงลึก พร้อมทั้งกำหนดแนวทางในการบริหารและพัฒนาสิ่งแวดล้อมตามแนวชายฝั่งและชายทะเลให้เหมาะสม

เอกสารอ้างอิง

- การท่องเที่ยวและกีฬา, กระทรวง. (2554). **แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559**. กรุงเทพฯ : กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- _____. (2556). **คู่มือการประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาด** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : สำนักพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

- เกตุวดี ขจรเจริญ. (2553). **ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวชายหาดในยาง จังหวัดภูเก็ต**. ภาคนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการจัดการทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ, สำนักงาน. (2551). **คู่มือเทคนิคการปรับปรุงและพัฒนาองค์การ เวอร์ชัน 1.0**. รายงานโครงการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- คณิงภรณ์ วงเวียน. (2554). **การพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง**. ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขายุทธศาสตร์การพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ธัญพร พงษ์ประยูร. (2548). **การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาดในจังหวัดภูเก็ตเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา หาดป่าตองหาดกะตะ หาดกะรน**. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการจัดการบริการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เทศบาลตำบลนาจอมเทียน, สภา. (2555). **นโยบายการบริหารเทศบาลตำบลนาจอมเทียนของผู้บริหารเทศบาลตำบลนาจอมเทียน**. [Online]. Available : www.tessabannajomtien.go.th/upload/vision.doc. [2557, มีนาคม10].
- บริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน, สำนัก. (2553). **แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง) พ.ศ.2553 - 2556**. ภูเก็ต : สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน.
- พัชราพร ทวยสงฆ์. (2552). **การจัดการนวัตกรรมและสารสนเทศ**. [Online]. Available : <http://portal.in.th/inno-pat/pages/1141/>. [2556, กันยายน 22].
- ไมตรี อินทุสุต. (2557). **ประกาศจังหวัดภูเก็ต ฉบับที่ 1 - 3**. ภูเก็ต : กลุ่มงานการปกครอง ศาลากลางจังหวัดภูเก็ต.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2535). **พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535**. กรุงเทพฯ : นามมีบุ๊คพับลิเคชันส์.

- สุเทพ เชาวลิต. (2555). **การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่** (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ :
เสมาธรรม.
- อุษาวดี พูลพิพัฒน์. (2545). **การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน : กรณีศึกษาการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศโดยชุมชนในประเทศไทย**. จุลสารการท่องเที่ยว. 21(4) : 38 - 53.
- Allyson L. D. (2011). **Beaches and Sand Dunned in Grand Beach Provincial
Park, Manitoba : Development of Management Guidelines to Ensure
Long – term Ecological Sustainability**. Thesis Graduate Studies
University of Manitoba.
- Arren, M. A. (2010). **Acceptability, Conflict and Support for Coastal Resource
Management Policies in Cebu, Philippines**. Thesis of Science
Colorado State University.
- Cooper, L. G. (2009). **Bad beach management : European perspectives**.
([Online]. Available : [http://specialpapers.gsapubs.org/content/460/
167.abstract](http://specialpapers.gsapubs.org/content/460/167.abstract). [2013, August 19].
- Kim, I.H. & Lee, J.L. (2011). **Beach Monitoring and Beach Management of
Gangwon coast**. *Journal of Coastal Research*. 61 : 8 - 13.